

BÔ YIN RÂ

HET BOEK
VAN HET
GELUK

AURORA PRODUCTIONS

© Kober Verlag AG, Bern

© Aurora Productions, Zuid-Scharwoude 1997

Oorspronkelijke titel: Das Buch vom Glück. In 1920 uitgegeven door Verlag der Weißen Bücher, München.

In 1988 opnieuw uitgegeven door Kobersche Verlagsbuchhandlung AG, Bern.

Oorspronkelijke Nederlandse vertaling door M. ter Marsch-Keen.

Nederlandse vertaling: E. van Eeden.

2^e druk, bewerkt door Th.F.J. van Eeden-Palmen.

ISBN 978-90-73007-08-6

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means without written permission from the publisher.

PRELUDIUM

Heeft u ooit naar een kind gekeken, dat een kasteel van zand bouwde en blij in de handjes klapte toen zijn werk af was? — —

Hier heeft u uw meester gevonden, u, die naar *geluk* verlangt...

Hier is een mens die het geluk *gevonden* heeft; en wanneer u niet *zoals dit kind* wilt zoeken om het geluk te vinden, zult u tevergeefs gekweld en dorstig naar uw geluk verlangen.

Al het geluk op aarde — en alleen daarover zal in dit boek worden gesproken — is een geluk van de *schepende mens*, of hij nu in zichzelf het konink-rijk van de *liefde* schept, of dat zijn werk uit de *geest* wordt gevormd, dan wel dat *materiële* waarden aan zijn schepende wil in de *materie* gestalte geven. — — —

Alleen de vreugde van de *schepende* mens aan zijn werk is *geluk*; en al het andere wat u met dit woord wilt noemen, zou u stellig bedrogen doen uitkomen, mocht u erop vertrouwen als op het *ware* geluk, voorzover deze aarde dat kan geven...

U, die liefhebt, die uw geluk alleen in uw *liefde* vindt, zeg mij wat uw liefde anders is dan de vreugde van het scheppen? — —

Gevoelens zijn de *krachten* waarmede u schept, en wanneer u *waarlijk* 'gelukkig' bent in uw liefde, dan hebt u voor uzelf in het rijk der gevoelens een *tempel* gebouwd, die door *niemand* dan *u* alleen kan worden betreden en waarvan het allerheiligste een *godsbeeld* omsluit, dat u als de priester van uw liefde wilt dienen en offerandes opdragen.

Wellicht bent u nog nooit u ervan bewust geweest juist hier een *scheppend mens* te zijn, — voelt ge u overmeesterd door gevoelens die u beheersen, dikwijls *tegen* uw wil, — denkt u in banden te liggen die u binden, omdat u gaarne boeien wilt dragen en leeft u in de waan, dat dit alles van buitenaf tot u is gekomen en willekeurig met u te werk gaat volgens wetten, die nu eenmaal aan dit aardse leven eigen zijn? —

U staat uzelf in de weg wanneer u zo denkt!
Wel volgt u een eeuwig onveranderlijke wet, wanneer uw ziel zich voor de stroom der liefde opent, die het Al doorstroomt en met geheimnisvolle kracht de zielen en de lichamen tot elkander trekt; doch daaraan gevolg te geven zal u het geluk slechts *beloven*, en u zult in uw liefde ook nimmer uw geluk *bereiken*, wanneer zij niet in staat is de *scheppende mens* in u wakker te maken. — —

Wat u dan werkelijk '*gelukkig*' maakt is uw *eigen* werk, — het scheppen uit de chaos der gevoelens en het resultaat van dat scheppen: de harmonie van de ziel die *zichzelf voltooit*, wanneer zij zich aan de andere ziel *schenkt*. Zelfs het *zingenot*, dat onder mensen die geen hoger verlangen kennen dan de *dierlijke drift*, 'liefde' heet, dwingt *toch nog* de laagste gevoelens een droomkasteel voor zichzelf te bouwen waarin zij, als slaven van hun kortstondig 'geluk', het afgodsbeeld van hun wellustige dromen oprichten.

U echter die liefhebt, die waarlijk '*gelukkig*' wilt worden, zult een *ander* soort *geluk* moeten zoeken; en wanneer u werkelijk *bemint*, dan zal voor u het geluk

van de *lichamelijke ondervinding* nimmer van het geluk van *vereniging der zielen* zijn te scheiden.

Alleen als een *scheppend mens* kunt u dit *geluk van de ziel* vinden. — — —

U laat u nog maar al te gemakkelijk misleiden doordat u dagelijks het geluk *van buitenaf* verwacht. —

Voor de één is het de liefde van een geliefde, voor de ander een werk dat hij tot stand wil zien komen, en weer anderen zoeken het in de bevrijding van lijfelijke nood en zorg.

Maar al hebt u dit alles ook verworven, toch zult u tenslotte weer moeten bekennen dat er nog iets anders aan uw geluk ontbreekt, en u zult rusteloos verder zoeken waar u eerst meende het hoogste doel te hebben bereikt. — —

U hebt er geen vermoeden van welk een geluk het leven op deze aarde in zich bergt, en dat dit het onderpand en de voedingsbodem van alle 'eeuwige' geluk is.

—

Het bestaan op aarde wordt zinloos voor u en tot een keten van dagelijks nieuwe grotere en kleinere kwellingen, wanneer u niet hier op aarde uw aardse geluk vindt. —

Hecht geen geloof aan de troosteloze lering, die u een 'geluk in eeuwigheid' in uitzicht stelt, wanneer u maar van *het geluk van deze aarde wilt afzien!*

Ook *hier en nu*, op het ogenblik dat u dit leest, staat u *midden in de eeuwigheid*, en wat u *nu* niet voor uzelf vermag te scheppen, zal geen God in alle eeuwigheid u kunnen verschaffen...

U zult moeten leren inzien, dat alle geluk slechts *gevolg* van een *kunnen* is dat u *in u draagt*, en dat u *nimmer* gelukkig kunt worden, noch nu, noch in een andere bestaansvorm, wanneer u dit *kunnen* niet tot *ontplooiing* brengt, wanneer u er traag op zit te wachten dat uw geluk u eens moet toevallen, of wanneer u zelfs gelooft, dat het als ‘beloning’ voor uw daden, van buitenaf, als gevolg van ‘goddelijke gerechtigheid’, *gegeven* moet worden!

Alleen als *creatief mens* kunt u uw geluk verwerven en het voor altijd behouden!

Alleen wat u *nu* voor uzelf in uzelf opbouwt, zal u *eeuwig* bevrediging schenken!

Alleen wanneer u voor uzelf geluk weet *te scheppen* zult u in *elke* levensvorm uw geluk *vinden*!

DE PLICHT GELUKKIG TE ZIJN

Er zijn maar weinigen op aarde die waarlijk weten hoe zij het geluk aan hun dagen kunnen binden, en die weinigen zullen er goed aan doen niet over hun geluk te spreken, wanneer zij de afgunst niet tot hun wroetende tegenstander willen maken.

Maar ontelbaar velen verlangen naar het geluk zonder het ooit te vinden, omdat zij niet weten dat alleen *zij zelf* de makers van hun geluk kunnen zijn.

Zij jagen naar geluk als naar een verboden vrucht, omdat zij het als een *geschenk* willen vinden en toch vaag vermoeden dat het alleen tegen zijn rechtmatige koop-prijs kan worden verworven.

Van kindsbeen af werd hun voorgehouden dat al het aardse geluk een *toevalsgave* is en dat het een recht-schapen mens *niet* past naar geluk *te streven*.

Niemand wist hun te zeggen dat het een *verplichting* is het leven van deze dagen op aarde zo te benutten dat het een bron van voortdurend geluk wordt.

Weliswaar zouden zij allen 'gelukkig *willen* zijn' en ieder van hen tracht het op zijn eigen manier te worden, maar zij denken dat het geluk als een *toegift* moet komen, en duizenderlei andere dingen schijnen hun waarlijk *belangrijker* dan hun geluk.

Wie echter het geluk wil verwerven, die mag *alleen* maar naar zijn *geluk* streven; en alles wat hij *anders nog* zou willen bereiken, moet aan dit streven *ondergeschikt* worden gemaakt en er wijselijk mee vervlochten zijn.

— —

Geen andere *wens* mag zijn wil belemmeren om het grootste geluk dat deze aarde hem geven kan, door zijn

vrije daad te scheppen.

Geen andere taak mag hoger voor hem zijn dan de plicht om tot het zuiverste duurzame geluk te komen en het geluk van deze aarde in zichzelf en daardoor ook in anderen te vermeerderen.

Een onzalige leer heeft sedert de oudste tijden het geluk der aarde slechts voor weinigen bereikbaar gehouden, terwijl voor alle anderen de mogelijkheid om tot hun geluk te komen, blijvend onbereikbaar zou zijn.

Men beseft niet dat deze aarde *grenzeloze* mogelijkheden van geluk zowel als van ongeluk bergt, en dat de *wil* van de mens — *niet zijn wensen!* — in beide gevallen alle gebeuren bestiert.....

Men denkt 'sterk van wil' te zijn en is toch slechts slaaf van zijn wensen, die misschien nu en dan *een weinige* van zijn wil weten te bewegen, waarmede men dan bescheidenlijk genoeg neemt, zonder ooit *verder* te verlangen, omdat men reeds lang de grenzen van de werking van zijn wil meent te hebben bereikt.

Wist men echter wat de wil van de mens werkelijk *vermag*, dan zou weldra op deze aarde een aantal gelukkigen te vinden zijn dat veel groter is dan waarop zelfs de grootste dromer waagt te hopen, die alle mogelijkheden van geluk van de overwinning van zijn wereldverbeteraarsideeën afhankelijk gelooft. — —

Wij *zijn* wat wij *willen* zijn!

Wij zijn slechts de 'speelbal van het lot', zolang wij het lot met ons *laten* spelen. — —

Wij worden slechts 'door het ongeluk achtervolgd', zolang wij het ongeluk *voortuitlopen* om eraan te ontkomen. — — —

Wij zijn slechts 'verstoten door het geluk', zolang wij niet de *verplichting* willen aanvaarden, op deze aarde *telkens naar het hoogste geluk van de aarde* te streven. — — — — —

Het is *een zonde* niet naar geluk te verlangen, maar het is een *grotere zonde zijn geluk niet te willen scheppen!* Zondig en een belediging van de almacht des geestes is ook de erbarmelijke *bescheidenheid* waarmee men naar geluk verlangt. —

Zo is het voor de een reeds een geluk, wanneer hij zonder zorg zichzelf en de zijnen kan voeden.

Voor de ander heet het een geluk, wanneer hij in kastelen kan wonen en in karossen rijden.

Weer een ander zoekt roem en eer, positie en waardigheid als zijn 'geluk'.

Slechts weinigen weten dat noch rijkdom noch eer *geluk* kunnen geven, maar dat geluk *een macht is*, die aan elke mens van *alle* goederen der aarde juist *zoveel* verschaft als *hij* voor zijn gelukkige bestaan *nodig heeft* — niet meer en niet minder. —

Wie het geluk *in het verwerven van bepaalde aardse goederen* meent te vinden, die zoekt alleen nog *deze aardse goederen* en niet het geluk!

Geluk is de bevrediging van de creatieve mens in zijn schepping.

Deze schepping is echter *nimmer voltooid*, en haar

schepper kent slechts 'rustdagen' — sabbathdagen voor de ziel die hem nieuwe kracht tot nieuwe schepping geven. De *gelukkige* is *altijd* een *scheppende mens* en wordt nooit moede te scheppen.

Wat hij al scheppend vormt is de *grond* van zijn *geluk* en de voorwaarde van zijn geluk; zijn geluk echter is de *macht* van de schepper, die hem alles doet toekomen wat hem duurzame bevrediging schenkt.

Niet iedereen heeft *hetzelfde* nodig, maar ieder die zijn geluk gaat scheppen, zal *alles* verkrijgen wat hij werkelijk voor zijn geluk *nodig heeft*.

“Zoek voor alles het rijk Gods en zijn gerechtigheid, en al het overige zal u worden toegeworpen!”

Hoe kwalijk heeft men deze woorden van de meester van Nazareth uitgelegd!

Wel heeft hij volgens de boeken die zijn leer beschrijven, ook de woorden gezegd: “Het rijk Gods is niet hier noch daar, maar *binnen in* u lieden”, en daardoor op *een kracht in de mens* geweest, welker “gerechtigheid”, welker *wetmatigheid* vervuld moet worden, wanneer “*al het overige toegeworpen*” wil kunnen worden — maar: *wie* heeft ooit de moed gehad de woorden die de overlevering hier geeft, *zo* te duiden als de meester ze eens in simpele wijsheid had gegeven?

Uit het “rijk Gods” dat hij bedoelde, hebben kleingelovige zielen een rijk van zalvend gepreek en milde vertroosting gemaakt, of zij hebben dit ‘rijk’, geheel tegen zijn woord in, ergens in een verre bovenwereld gezocht, waarbij zij zijn leer over het hoofd zagen, dat “het rijk der hemelen *nabij*” is. — — —

Jammer, dat de binding aan de aards-zintuiglijke aanschouwingsvorm der dingen de mens niet laat inzien dat het “rijk Gods” in hemzelf werkzaam kan worden, en dat het “rijk der hemelen” hem overal omringt, zelfs wanneer hij zich in een ‘hel’ zou willen wagen!...

Hij zou slechts ‘*tot zichzelf*’ behoeven in te keren, om een onuitputtelijke schat te delven, — hij zou slechts de golven van die kracht welke hij in zich draagt, naar buiten behoeven te zenden, en het aangezicht der aarde zou vernieuwd worden.

Alle wijzen van alle tijden is het echter duidelijk geworden dat in deze wereldperiode altijd slechts enkelen deze wil tot bevrijding in zichzelf tot werking willen laten komen, en dat eerst een nieuwe wereldperiode en een nieuwe aarde moeten ontstaan, voordat het “wachten van alle creatuur op de verlossing door de kinderen Gods”, waarvan Paulus spreekt, een kosmisch feit kan worden. — — —

De wil is bij de meeste mensen nog te zeer *door henzelf* in de ‘hypnose’ van de aards-zintuiglijke aanschouwingswijze gebannen, dan dat zij de aards-zintuiglijke dingen door *de krachten van de geest* zouden durven laten leiden.

Kleingelovig wachten zij op iets dat mechanisch *van buitenaf* hulp moet brengen — of zij hebben alle hoop en verwachting reeds lang begraven — en *slechts enkelen* zijn bereid ook maar de *poging* te wagen, *geestelijke* bestierders van eigen lot te worden. —

En toch kunnen deze 'enkelen', ook in *deze* wereldperiode, *meerderen* worden; en menig een voelt in zichzelf een vaag besef van een in hem besloten macht, zonder te weten *hoe* hij haar *machtig* kan worden.

De leer, die dit boek voor hem beschrijft, kan hem op de goede weg helpen; en hij die deze leer hier optekent, geeft slechts nieuwe vorm aan *oeroude verborgen wijsheid*, die in vroeger tijden streng geheim werd gehouden en slechts zelden door daartoe geroepenen aan uitverkoren mensen werd overgedragen.

Het is een *ervaringsweten* dat *gedurende duizenden jaren* kon worden beproefd; en niemand die het heeft beproefd, is ooit ontgoocheld geworden.

Zij die het thans doorgeven, hebben zich bereid verklaard het aan de gehele mensheid openbaar te maken en daarvoor de verantwoording te dragen.

Deze leer van het aardse geluk is als een gesloten ring. In *u* alleen is de kracht om uw geluk te scheppen, en alle geluk is slechts gegrond in de *macht* van hem die het schept, want *alleen* de *bevrediging* die deze macht verschaft, is waar geluk. — — —

U hebt de *plicht* de kracht die in u slaapt, *aan het werk te zetten*, — u hebt de plicht hier op deze aarde steeds *uw hoogste geluk* voor u te scheppen; en hoe u aan uw plicht kunt *voldoen*, zult u in dit boek lezen. —

'IK' EN 'GIJ'

U voelt uzelf alleen als 'ik', en geen ander kunt u buiten uzelf in dit 'ik' nog onderbrengen.

Voor *uzelf* bent u als 'ik' het middelpunt van de wereld.

U bent voor uzelf, als 'ik', het 'ik' van de *gehele mensheid*. — —

Maar deze 'mensheid' is *een homogeen geheel*, gevormd door miljarden 'ik-ken', waarvan *geen enkel* weliswaar geheel op u *lijkt*, maar waarvan elk 'ik' toch, wat het *voorkomen* betreft, geheel met dat wat u in uzelf als 'ik' voelt, *identiek* is. — — —

Het is moeilijk in menselijke woorden te vatten wat ik u hier wil zeggen, en ik moet u vragen de diepste zin van mijn woorden *met het gevoel te benaderen*, want ik weet zeer wel dat uiteindelijke klaarheid niet met woorden kan worden gegeven en dat ik slechts in *mijn* taal kan spreken die u eerst in de *uwe* moet leren vertalen.

Ik zou u ervan bewust willen maken, dat u het *uniek middelpunt* van een *geheel* bent dat slechts uit unieke 'middelpunten' is gevormd en, omdat het een *oneindig*, zij het ook geen onbegrensd iets is, op *elke* plaats zijn 'middelpunt' heeft..... Elk middelpunt echter is hier *voor zichzelf* 'ik' en elk *ander* middelpunt is voor hem 'gij'. —

Wilt u uw middelpunt*geluk* voor uzelf scheppen, dan moet u dit feit *voor ogen houden* en dan moet u de geheime relaties zien te vinden, die tussen 'ik' en 'gij' bestaan.

Deze relaties fluctueren voortdurend en moeten op elk oogenblik anders worden beoordeeld.

Onveranderlijk blijft alleen de durend geregelde vereffening van alle werking en wederwerking in het geheel der mensheid bestaan.

U kunt als 'ik' op een 'gij' slechts een *werking uitoefenen*, hetzij *onopzettelijk*, zonder dat u een inwerking *nastreeft*, hetzij *met bewuste wil*.

Wilt u echter op een 'gij' inwerken, dan zijn uw middelen: *verzoek*, *overreding* of *geweld*.

Maar besef dat u voor alle gevolgen van uw inwerking, ja zelfs voor het *voornemen* daartoe, een bepaalde onveranderlijke *prijs* hebt te betalen.

Vraag en overreed daarom niet, wanneer u niet bereid bent *uzelf* door een ander 'gij' evenzo te *laten* vragen of overreden; en vooral: gebruik geen *geweld*, wanneer *u zelf* ieder geweld als *onverdraaglijke dwang* ondergaat!

Er zal u niets 'geschonken' worden, hoe veilig geborgen ge u ook mag voelen en hoe goed u uw ware bedoelingen ook meent te verbergen.

Voor één enkel 'gij' kunt ge u wel verborgen houden, maar voor het *totaalorganisme van de mensheid* ligt steeds *alles* open wat in u plaats grijpt, en met *automatische onontkoombaarheid* zult u de *consequenties* van uw handelwijze op wetmatig vastgestelde tijd, vroeger of later, hebben *te aanvaarden*. — — — — —

Wanneer u *uzelf* niet gaarne laat vragen en desondanks vraagt, wanneer u *zelf* niet voor overreding vatbaar bent en desondanks tracht te overreden, wanneer u *uzelf* geen geweld wilt laten aandoen en desondanks geweld gebruikt, dan zult u in elk van die gevallen iets bereiken, waarvoor u meent de koopprijs niet te moeten betalen — doch *u vergist u!* —

De wetten van de *geest* laten zich niet als *aardse* wetten omzeilen, of spitsvondig in *uw voordeel uitleggen*. U vindt ook geen pleitbezorger die zou trachten u voor de *gevolgen* van uw handelwijze te behoeden. —

U moet *alles betalen* wat u door uw gedrag tegenover *wie dan ook* aan de *mensheid schuldig* bent *geworden*, en u zult deze wet niet kunnen ontkomen totdat ook *'de laatste penning'* is betaald. — —

Hoe langer men u uitstel geeft, des te meer reden hebt u om bezorgd te zijn, want rente en rente op rente zullen u in eeuwigheid niet worden kwijtgescholden...

Ja, nog meer!

Ook van *uzelf* kunt u schuldeiser worden, want ook voor *uw* persoon bent u *aan de mensheid verantwoordig schuldig*, en u mag van *uzelf niets* verlangen, waarvoor u niet een equivalent door de mensheid in uitzicht wordt gesteld...

Anders moet u *voor uzelf* eveneens de koopprijs voor uw handelingen vroeger of later betalen — met rente en rente op rente — zoals voor ieder ander. — — —

Wellicht hoort u eerst nu van deze wet, of worden u voor het eerst haar onverbiddelijke consequenties en onbuigzaamheid duidelijk?

Wellicht komt er twijfel in u op in verband met uw *vroegere daden*, ook al bent u *nu* vast besloten in het vervolg uw handelwijze wijselijk tegen deze wet af te wegen? —

Wilt u uw geluk voor uzelf scheppen, weet dan dat u middelen en wegen zult *vinden* om uw schuld aan de mensheid op een *u passende* wijze te vereffenen, zodra u eerst weet *wat* u werkelijk nog *hebt* te betalen!

U moet niet wachten tot de wet met onbarmhartige onverschilligheid jegens uw wel en wee haar eis *laat gelden*. —

Werk voor uzelf een 'balans' uit en schrik niet wanneer het 'debet' uw 'credit' verre overschrijdt!

Even onverbiddelijk als het totaalorganisme van de mensheid van ieder individu elke vordering *moet* innen, waarvan betaling opzettelijk werd 'vergeten', zo onpersoonlijk en automatisch *moet* het ook een *andere* wet volgen, die elk gebruik van geweld *onmogelijk* maakt en elke invordering *verbiedt*, zodra u eenmaal ook maar de wil tot vereffening van uw schuld ernstig in u hebt gevestigd en zolang ge u voortdurend *verplicht* voelt — ook al laten uw omstandigheden nog niet toe terstond de *gehele schuld* af te doen, zonder daardoor opnieuw uzelf of anderen schade te berokkenen.

Dit, wat ik u hier zei, *moet* u van de vereffeningswet in het menselijke totaalorganisme weten, wanneer u uw geluk voor uzelf wilt scheppen.

Het is aan *u* of u deze wet in haar veelvuldige vertak-

kingen in het dagelijkse leven nog *verder* wilt nagaan. Het zal u zeker niet tot nadeel strekken.

Wilt u de schepper van uw geluk worden, dan zult u weldra ontdekken dat misschien het verreweg *grootste* deel van het door u gezochte geluk ten nauwste met de betrekkingen tussen uw 'ik' en al het 'gij' is vervlochten. —

Uw geluk wil ook de *liefde* omvatten in al haar vormen. De liefde echter — en ik bedoel hier niet alleen de 'seksuele vereniging' — heeft altijd een 'gij' nodig, zelfs als — — *uzelf* dit 'gij' zou zijn.

Ook *hier* heerst de wet der vereffening, en u mag niet verwachten dat uw liefde *zonder ontgoocheling* zou kunnen blijven, wanneer u gewoon bent de *vereffening* te 'vergeten', of *meer* wilt *ontvangen* dan u *geeft!* — —

U zult voor alles wat u wilt ontvangen, *volwaardige equivalenten* moeten bieden, anders zal het totaal-organisme van de mensheid eenmaal van u *invorderen* wat u schuldig bent gebleven — en u mag u niet beklagen, wanneer het zich recht verschaft op een wijze die met uw wensen geen rekening houdt...

Of het nu om uw houding jegens *geheel vreemden* gaat, dan wel om uw liefde of uw liefdesverlangen in de verhouding tussen *man en vrouw* — of het om de *liefde van ouders tot hun kinderen* gaat, dan wel van de *kinderen tot hun ouders*, of om de *liefde tussen deze kinderen onderling* — *nooit* mag u rechtmatig *meer* verlangen dan u *geeft*. En geeft men u *meer*, zie dan toe dat u *zo spoedig mogelijk* het *uwe* daartegenover stelt, indien

u niet wilt dat men het eenmaal van u zal *nemen* wanneer u het niet verwacht, en op een *wijze* die u misschien weinig zal behagen! — — — —

De wetten *des geestes* werken *niet anders* dan de zogenaamde *fysische* wetten der uitwendige natuur, en als u één dezer wetten schendt, dan weet u uit ervaring dat u de gevolgen hebt te dragen, of het u nu bevalt of niet.

Het zou even vermetel zijn met betrekking tot de *geestelijke* wetten ‘*vergeving*’ of *vrijwaring voor de gevolgen ervan* te verwachten, als bij een of andere overtreding van een *natuurwet*. In *beide* gevallen zou u verlangen dat *omwille van een fout uwentwege*, de kosmische *orde* zou worden *verstoord*.

En aangezien miljarden mensen dagelijks zulke fouten begaan, zou ‘*vergeving*’ niets anders betekenen dan de ondergang van alle geestelijke werelden in een *chaosnacht*...

Word toch wakker uit de dompig duistere gelovigheid van een wilde die met zijn afgod kibbelt, omdat die hem ogenschijnlijk niet ter wille is. Schep u liever een geloof aan het onmetelijke geheel, welks *deel* en welks *middelpunt* als *deel* u bent, opdat u leert inzien *hoe klein u van een godheid durft denken*, die uw dwaze wensen boven haar inherente ordening zou moeten plaatsen, omdat het u niet bevalt dat u de *gevolgen* van uw handelwijze als een deel van het geheel moet dragen.

Wanneer u eenmaal het hoogste inzicht zult hebben

verworven, zult u niet meer in staat zijn zonder de diepste schaamte de dag te gedenken, waarop het u helemaal in goddelijke orde scheen te zijn dat een 'gods-zoon' voor *uw daden* moest *lijden*, omdat u op die manier uzelf gemakkelijk aan alle gevolgen van uw daden dacht te onttrekken...

Dan zult u niet meer begrijpen dat u niet liever volledige *zelfvernietiging* had gewild, dan ook maar een oogenblik de gedachte te verdragen dat een schuldeloze *uw schuld door folterpijnen* moest delgen. —

Doch ook wanneer u tot degenen behoort, die *zichzelf* voor hun daden aansprakelijk houden, dan vrees ik nog dat u niet weet, hoe u op dezelfde wijze ook voor al uw *gedachten* aansprakelijk bent.

Ik zei u reeds dat er voor het *totaalorganisme* van de mensheid, welks deel u bent, niets verborgen is; en ook uw heimelijkste gedachten zijn eraan bekend.

Maar hier wil ik niet de schuld op mij laden, alsof ik de leer van een 'mensheidsziel' verkondigde als van een op zichzelf staand bewust wezen!

Bewust wordt het totaalorganisme der mensheid telkens slechts in zijn 'middelpunten' — de individuele mensen — en *in elk individu* wordt het zich *anders* bewust, dan weer *meer*, dan weer *minder*.

Wanneer ik zeg dat 'niets voor het totaalorganisme der mensheid als zodanig ooit verborgen is', dan wil ik u slechts duidelijk maken dat alles wat u mag denken of doen, *verre boven uw persoon uit*, met automatische zekerheid op *het gehele geestelijke organisme* van de *mensheid* inwerkt en daar zijn gevolgen heeft, voor welke u

dan later dikwijls tevergeefs naar een *oorzaak* zoekt, omdat het nooit tot u is doorgedrongen dat ook uw heimelijkste gedachten, die u reeds *voor uzelf* bijna verborgen meende, zulke verstrekkende *gevolgen* kunnen hebben.

Wilt u de schepper van uw *geluk* worden, dan moet u weten dat uw *gedachten* u als gehoorzame trekdieren *trouwe dienst* bewijzen, wanneer u hen tot deze dienst hebt *opgevoed*, maar dat zij als *wilde beesten* tekeer gaan, wanneer zij niet gewend zijn te dienen en *teugeloos* door u op de mensheid worden losgelaten. — —

U kunt niet waarlijk gelukkig zijn, wanneer u niet zoveel als u kunt voor *anderen geluksmogelijkheden* schept; maar u *vernietigt* het geluk van anderen wanneer uw gedachten als wilde stieren de *bloementuin* van de ziel van andere mensen vertrappen.

Denkt u *harmonisch*, dan zult u in *anderen* harmonieën doen klinken, doch denkt u *verderf en chaos*, dan zult u ook in anderen verderf en chaos teweeg brengen. — — — —

U kunt *uzelf* niet *gezond* houden zonder duurzame continu vastgehouden gedachten vol *gezondheid, schoonheid* en *kracht*, en u zult tegelijkertijd door uw gedachten op *anderen* als een *besmettingshaard* inwerken, wanneer u psychisch in uw gebreken wroet en niets dan ziekte en ellende weet te denken.

Ik ken iemand die door de doktoren 'ongeneeslijk' was verklaard en wiens ziekte er een was, die *nu nog door geen heelmeester kan worden genezen*, — doch door de

kracht van zijn *gedachten* heeft hij *zichzelf genezen*, en hij leeft nu al tientallen jaren als een gezond mens.

Ik ken nog iemand aan wie op zijn uitdrukkelijk verzoek werd medegedeeld dat hij *'in het beste geval nog vier of vijf jaren'* zou hebben te leven. Hij gebruikte *geen* van de voorgeschreven geneesmiddelen, deed *geen* 'kuur' en stelde zich tot doel zichzelf *door zijn gedachtenkracht alleen* in leven te houden. Nu zijn er bijna twintig jaren verstreken sedert men hem had opgegeven. Hij leeft zonder enige pijn, fris en flink, en het lijkt hem nu een droom dat hij eens een dokter nodig had. — — —

Zulke mensen werken *als stralingscentra van gezondheid* op hun omgeving, ook wanneer zij naar strikt medisch begrip niet eens als de facto 'genezen' *kunnen worden* beschouwd. —

Zij *voelen* zich genezen, en de tijd heeft hun gelijk gegeven, want de klachten zijn verdwenen.

De *zekerheid* die zij door hun *succes* verwierven, geeft hun gedachten verder onweerstaanbare *macht*, en zo zijn zij in staat ver om zich heen als *gezondheidsdragers* te werken. — —

Denkt u voortdurend armoede en gebrek, dan zullen armoede en gebrek niet op zich laten wachten. Vreest u steeds een ongeluk, dan zal het ongeluk u zeker achtervolgen.

Ziet u echter in de moeilijkste omstandigheden uw zaak nog *niet* als *verloren*, dan zal zij *nimmer* een verloren zaak zijn. U zult vast en zeker weldra een uitweg vinden!

Beschouw een tegenspoed die u treft, niet anders dan

als een donderbui die u op een uitstapje overvalt, en u kunt er zeker van zijn dat u *minder en minder* door tegenspoed zult worden lastig gevallen.

Uzelf bent de *magneet* voor *uw wel en wee!*

U kunt u instellen op de krachten die u *wilt* aantrekken, en zij moeten u *volgen*. —

Maar u werkt niet slechts als 'ik' voor *uzelf*, doch *tegelijk* voor ieder 'gij' dat in het totaalorganisme van de mensheid geestelijk met u is verbonden.

De *kracht* van uw werking zal veel minder dan u denkt door *uitwendige afstand* worden bepaald, maar de mate waarin dit geschiedt komt veel meer overeen met de mate waarin *uw eigen trilling op die van andere mensen is afgestemd*. — Doch een ieder van de miljarden die u als een 'gij' ondervindt, zal *op een of andere manier* nog door de *naklank* van de door u teweeg gebrachte werking worden *getroffen*. —

Daarom rust er een *ontzaglijke* verantwoordelijkheid op u. — — — — —

U bent *nimmer* alleen, al was u ook achter de dikste muren verborgen...

Steeds handelt u, als 'ik', met *betrekking tot en in verbinding* met *al het* 'gij', want ofschoon u telkens een *enigsoortig* 'ik' bent, heerst er toch *volledige identiteit* van alle 'middelpunten' van het *mensheidsgeheel*...

INHOUD

Preludium	7
De plicht gelukkig te zijn	13
'Ik' en 'Gij'	21
Liefde	33
Rijkdom en armoede	43
Het geld	53
Optimisme	65
Slotwoord	77